

N. ΔΙΚΑΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

Μαρίου Οὐσσάρ : Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις
 **Τ. (συνέχεια). — Μαρουήλ Γορζαλές : Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, μετάφρ. Σ. ** (συνέχεια). — Λάμπρον Ἐρνάλη : ΡΟΖΙΝΑ
 Ἡ ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Αισθάνομαι ὅτι θά τον σώσω (σελ. 629).

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

ΙΕ'

Σοὶ γράφω ταχέως τὰς γραμμάς ταύτας, ἀγαπητέ μου Βιλχέλμ, φοβούμενος μὴ ἀνησυχῆσης, διότι ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος σοὶ καθυστερῶ τὴν συνέ-

χειαν τοῦ μυθιστορηματός μου — διότι σὺ ὁ ἴδιος ὠνόμασες οὕτω τὴν θλιβεράν ἱστορίαν μου, τὴν ὁποίαν ἐπιμόνως ἀπῆρτησε παρ' ἐμοῦ. — Ἡ μόνη αἰτία τῆς διακοπῆς αὐτῆς ἦτο ἡ κατάστασις τοῦ Σχούλτε. Ἐπὶ δύο κατὰ συνέχειαν ἡμέρας ἐδέησε ν' ἀφήσω τὸν κάλαμον, ὅπως τρέξω εἰς βοήθειαν τοῦ ἀτυχοῦς δόκτορος. Ἐπολέμησα, ὅπως πάντοτε, τὰς δύο ταύτας κρίσεις, ἐπικαλούμενος τὴν θέλησίν του, καὶ ἰδίως τὴν διάνοιάν του, ἥτις ἀληθῶς κατὰ πολὺ μετεβλήθη ἄρ' ἢς ἡμέρας ἦλθον εἰς

βοήθειαν αὐτῆς. Αἰσθάνομαι ὅτι θά τον σώσω, καθόσον ἡ ἐπίδρασις, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἐξασκῶ ἐπὶ τοῦ νοός του, αὐξάνει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τοσοῦτον δ' εὐθὺς καὶ εὐαίσθητος εἶνε, ὥστε προσπαθῶ παντὶ σθένει νὰ κατορθώσω νὰ ἐπιδρῶσι τὰ αἰσθηματὰ τῆς καρδίας του ἐπὶ τῶν διαλογισμῶν του. Ἐν μόνον παραδείγμα ἄρκει, ὅπως ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου· προχθές, εὐρὼν αὐτόν ἤττον διατεθειμένον νὰ πεισθῇ εἰς τοὺς λόγους μου, ἵκερᾶσις νὰ παρουσιάσω αἰφνιδίως εἰς

αὐτὸν ἕνα ἐκ τῶν μικρῶν υἱῶν του, ὅστις ἐπαιζεν εἰς τὴν παρακειμένην αἰθουσαν, μόλις δὲ εἶδε τὸ τέκνον του, ἐταράχθη καὶ συνεκινήθη.

— Σχούλτε, τῷ εἶπον, δὲν νομίζεις ὅτι βλέπεις τὸν Θεὸν εἰς τὸ βλέμμα τοῦ παιδίου τούτου;

Ὁ δυστυχὴς παράφρων ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ τέκνον του καὶ μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα μειδιδῶν· εἶχε θριαμβεύσει τὸ αἶσθημα τῆς πατρότητος. Τὸ μόνον, ὅπερ με ἐξέπληξεν, ἦτο ὅτι δὲν εἶδον οὐδ' ἓν δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐνῷ αἱ ἰδικοὶ μου ἦσαν κάθυγροι.

Μόλις δὲ ἀνεχώρησε τὸ παιδίον, δὲν ἐγένετο πλέον λόγος περὶ μονομανίας.

Ἡ θέσις μου εἶνε πολὺ ἀλλοκότος, ὀφείλεις νὰ το ὁμολογήσης, Βιλχέλμ· καίπερ νομιζόμενος παράφρων, ἐπεμελούμην τοῦ ἱατροῦ μου, ἤμην ὁ σωτὴρ τοῦ δεσμοφύλακός μου! Ἐγὼ μόνος μου διὰ τοῦτο καὶ διεσκέδαζον τοιοῦτοτρόπως τὴν θλίψίν μου!

Εἶμαι λοιπὸν ἡναγκασμένος νὰ λησμονῶ τὸν κάλαμον καὶ τὴν χάρτην μου, διότι ὁ Σχούλτε με ἀπασχολεῖ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Νομίσας ὅτι ἡ κόπῳσις ἐδύνατο νὰ διακόψῃ τὴν σειρὰν τῶν διαλογισμῶν, ὅτι-νες κατέθλιβον αὐτὸν πρὸ ἡμερῶν, ἡνάγκασα αὐτὸν νὰ με ἀκολουθήσῃ εἰς διαφόρους κατὰ τὰ δάση μακρινούς περιπάτους. Ἐπανηρχόμεθα τὴν ἐσπέραν καταπεπονημένοι καὶ πιστεύω — ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ — ὅτι αἱ ἐκδρομαὶ αὗται ἐπέφερον αἰσία ἀποτελέσματα μᾶλλον εἰς ἐμὲ ἢ εἰς αὐτόν. Τοῦτο δ' ἐνόησα ἐκ τῶν λόγων τοῦ Φριξ, ὅστις παρετήρησεν, ὡς μοι λέγει, ὅτι ἀπὸ τινος ὁ ὕπνος μου, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἦτο τεταραχμένος, εἶνε γαλήνιος καὶ ἀτάραχος... Ἀλλ' ἤδη σ' ἀρίνω, διότι με καλεῖ ὁ τύραννός μου.

Βιλχέλμ, μὴ ἀπορήτης σύ, ὅστις εἰσαι συνειθισμένος νὰ περιπατῇς ἐφιππος... Σήμερον θὰ ἐξέλθω πεζῇ εἰς περιπάτον πέντε ἕως ἑξ λευγῶν!

Υ. Γ. Ὁ τύραννός μου εἰσῆλθε πρὸ ὀλίγου παρ' ἐμοί. Ὅτε με εἶδεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου καθησύχασεν ἀμέσως. Ἐνόμιζεν ὅτι τον εἶχον ἐγκαταλείψει μόνον.

— Ἐργάζεσθε; με ἠρώτησε μετὰ τόνου δειλοῦ.

— Ὅχι, τῷ ἀπήντησα, γράφω μόνον δύο λέξεις πρὸς τὸν φίλον μου Βιλχέλμ.

— Μήπως τῷ ἀναγγέλλετε ὅτι θὰ τον ἴδῃτε ἐντός ὀλίγου;

— Ποσῶς.

— Ἀληθῶς; ἐπανέλαβεν.

Καὶ με παρετῆρει μετ' ἀδημονίας. Ἐμάντευσα πάραυτα ὅτι ὁ νοῦς του κατεῖχετο ὑπὸ ἀορίστου τινός φόβου. Αἰφνης δέ μοι ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ ἐπιχειρήσω μίαν ἀπόπειραν.

— Ὁ Βιλχέλμ εἶνε πολὺ καλὸς νέος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμπιστεύομαι ἀρόβως τὰ μᾶλλον ἀπόκρυφα τῆς καρδίας μου, τῷ εἶπον· ἀναγνώσατε τί τῷ γράφω.

Ἐλαβε τὸν χάρτην καὶ ἐξετύλιξεν αὐτόν· κατ' ἀρχὰς δὲν ἔδειξε τὴν ἐλαχίστην ἐκπληξιν. Ἀνέγνωσεν αὐτὴν ἀτάραχος,

ἐπιδοκιμάζων πᾶσαν φράσιν δι' ἐλαφρῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ὡς νὰ συνεβούλευετο μετὰ τινος συναδέλφου του. Οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ἀταραξία ἐφάνη ἐπὶ τοῦ προσώπου του... Ἦδη εἶνε εἰς ἀνάρρωσιν... Τέλος πάντων τί περισσότερον νὰ σοι εἶπω, Βιλχέλμ;

— Ἐμπρός, μοι εἶπε μετὰ πονηροῦ βλέμματος, ἅς ἐξέλθωμεν εἰς τὸν ὑγιεινόν σας περιπάτον!

Καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

Ἐβλαβε γέλωτα ἡγήρον, τὸ δὲ βλέμμα του δὲν προέδιδε τὴν ἐλαχίστην ἀνησυχίαν! Ἦδη ἐξακολουθῶ τὴν διήγησίν μου, πιστεύω δὲ ὅτι δὲν θὰ εὐρεθῶ ἄλλοτε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διακόψω αὐτήν.

ΙΓ'

Μετὰ τὰς ὑπὸ τοῦ Βασιτιανοῦ ἐκμυστηρευθείσας μοι ψευδεῖς διαδόσεις τοῦ Πλακίδα, ἐγένοντο πλέον καταφανῆ τὰ μυστὰρ σχέδια αὐτοῦ· καὶ ὅμως δὲν ἐδυνάμην νὰ πιστεύσω ἀκόμη εἰς τοιαύτην αἰσχρὰν προδοσίαν ἐκ μέρους τοῦ κηδεμόνου μου. Ἦθελον ἀκόμη νὰ πιστεύω ὅτι μόνος ὁ ἐπιστάτης ἦτο ἔνοχος· ἀλλὰ πάλιν πῶς νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἐτόλμησε νὰ προβῇ εἰς τοσοῦτον φοβερὸν διὰβημα ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ κυρίου του; Ἡ συνενοχία των ἄρα ἦτο καταφανής! Ἐπέτρεπε λοιπὸν ὁ κηδεμὼν μου νὰ με κηρύττωσι παράφρονα!

Διαρκούσης ὅλης ἐκείνης τῆς νυκτός, διάφορα σχέδια ἀνεκυκλῶντο ἐν τῷ νῷ μου. Οὐδεμίαν ὑφίστατο πλέον ἀπάτη, ὁ κίνδυνος ἦτο προφανής. Θὰ ἤμην βεβαίως κατεστραμμένος, ἂν ἄφρινον, χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῶ, νὰ μ' ἐξευτελίσωσι τοιοῦτοτρόπως... Ἐπρεπε νὰ παλαίσω κατ' αὐτῶν· ἀλλὰ τότε, εἴτε νικῶν εἴτε νικώμενος, ὤφειλον νὰ ἐγκαταλείψω τὸ φρούριον καὶ νὰ μὴ ἐπανίδω τὴν Ἀρτεμιν, ἐκείνην, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἡγάπων! Εἰς τοιαύτην φοβερὰν ἰδέαν ἐνόμιζον ὅτι ἡ καρδιά μου ἔπαυε τοῦ νὰ πᾶλλῃ καὶ ἡρώτων ἐμαυτὸν ἐὰν ἔπρεπε μᾶλλον νὰ ὑποκύψω εἰς τοιαύτην φοβερὰν ἀτίμωσιν ἢ νὰ μείνω πλησίον αὐτῆς! Ἐν τοιαύτῃ ἀγωνίᾳ εὐρισκόμενος, τὴν ἐπομένην ἡμέραν προσεπάθουν ν' ἀποκρύψω τὴν ταραχήν, ἥτις κατεῖχε τὴν καρδίαν μου. Ἡ Ἀρτεμις με ἠρώτησε μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος περὶ τῆς υγείας μου, ἡ δὲ συγκίνησις αὐτῆς ἐπηύξησεν ἔτι μᾶλλον τὴν ταραχήν μου. Ὅπως δὲ καθησυχάσω αὐτήν, ἐπροσασίσθη ὅτι κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς μελαγχολίας.

— Πῶς! μοι εἶπε, στερεῖσαι λοιπὸν ἐνεργητικότητος ὅπως δυνηθῇς νὰ καταπολεμήσῃς τὴν φοβερὰν ταύτην ἀσθένειαν, ἡ ὁποία ὀνομάζεται μελαγχολία; Σὺ, νέος εἰκοσι μόλις ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε ν' ἀντιμετωπιζῇς ὑπερηφάνως τὰς λύπας τοῦ βίου, διότι ἔχεις δύο μεγάλα στηρίγματα, τὸ ἐνδοξον ὄνομά σου καὶ τὴν μεγάλην περιουσίαν σου, σὺ ν' ἀπελπίζῃσαι καὶ νὰ μελαγχολᾷς τοιοῦτοτρόπως;...

Ὡ! ἄφες, φίλε μου, εἰς ἡμᾶς τὰς γυ-

ναῖκας τὰς παιδαριώδεις ταύτας θλίψεις. Τί θὰ ἐπραγμάτευς λοιπὸν ἀπέναντι μιᾶς πραγματικῆς δυστυχίας, ἀφοῦ δὲν δύνασαι νὰ καταβάλῃς αὐτὰς τὰς μηδαμινὰς καὶ φαντασιώδεις λύπας σου;... Ἀχ! ἂν ἦμην ἀνὴρ!

Καί, ταῦτα λέγουσα, τοσοῦτον ὑπερήφανον τόνον ἔδιδεν εἰς τὴν φωνήν της, ὥστε ὁμολογῶ ὅτι ἡσχύνθη διὰ τοὺς ἀνάνδρους τούτους φόβους μου· ἡσθάνομην ὅτι ἂν ἐγκατέλειπον τὴν ὁμιλίαν ταύτην, θὰ κατεβιβάζομην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Κατ' ἐκεῖνο τὸ ἐσπέρως ἔγραψα ἐπιστολήν πρὸς τὸν συμβολαιογράφον μου, εἰδοποιήσας αὐτόν ὅτι ἔχω νὰ τῷ ὁμιλήσω, τὴν ἐπομένην δὲ πρωτὰν μετέβην εἰς Μονθερμέ.

Ὁ κύριος Γράγγερ ἦτο εἰς ἐκ τῶν ἀμαθῶν, ἀλλὰ πεπειραμένων ἐκείνων συμβολαιογράφων, τῶν ὁποίων ὁ τύπος σώζεται εἰς ἐτι εἰς τινὰς ἐπαρχίας καὶ χωρία· εἶχε συντάξῃ τὸ προικοσύμφωνον τῆς μητρός μου καὶ ἦτο μέλος τοῦ οἰκογενειακοῦ μου συμβουλίου· ὡς ἐκ τούτου δὲ ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ εὕρισκον παρ' αὐτῷ πᾶσαν ὑποστήριξιν, τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθόσον ἐγνώριζον ὅτι οὐδεμίαν ἔτρεπε συμπάθειαν πρὸς τὸν κύριον Μωφέρ. Περὶ τὴν ὁγδόην ὥραν τῆς πρωτῆς εὗρον αὐτόν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ με ὑπεδέχθη μετὰ μεγάλῃς ἀβρότητας.

— Αἱ! κύριε βραῶνε, εἶπε, τί ἀνεμὸς σας ἔφερεν ἐδῶ; Μία σπουδαία ὑπόθεσις, ὡς μοι ἐγράψατε... Κἄμμιά νὲχ ἴσως τρέλα; Τέλος πάντων χαίρω τοῦλάχιστον ἀπὸ καρδίας ὅτι με θεωρεῖτε ὡς πνευματικόν, καὶ τοῦτό μου δίδει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σας βλέπω ἐνίοτε.

— Ἀγαπητέ μου Γράγγερ, τῷ ἀπήντησα, ὡς νὰ το ἐμμαντεύσατε, εἰπετε σῆς ὁ ἴδιος τὸ ἐπιθετόν, τὸ ὁποῖόν σας ἀρμόζει· πραγματικῶς, σήμερον μάλιστα, ἐπιζητῶ μᾶλλον πνευματικὸν ἢ φίλον καὶ σύμβουλον.

— Διάβολε! τί μου λέγετε;... Σας ἀκούω εὐχαρίστως, κύριε βραῶνε· ἡξεύρετε πόσον σας ἀγαπῶ.

Καὶ τότε διηγήθην αὐτῷ τὰς περὶ τῆς παρρησιότητος μου ἀλλοκότους φήμας καὶ τὰ διάφορα περιστατικά, ἅτινα, συναρμολογούμενα, μ' ἐπειθον περὶ τῆς ἀληθείας τῆς κατ' ἐμοῦ σκευωρηθείσης ἀτίμου προδοσίας· εἶτα δὲ τῷ ἀνέφερον τὴν μετὰ τοῦ Πλακίδα ρῆξίν μου καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτὴν συμβεβηκότα, τὰς ἀποκαλύψεις καὶ προειδοποιήσεις τοῦ κυρίου Ἀβραάμ, καὶ τέλος τὴν τελευταίαν μετὰ τοῦ κηδεμόνου μου συνδιάλεξίν μου. Ὁ Γράγγερ με ἤκουε περιφροντικῶς, εὐκόλως δὲ παρετήρησα ὅτι οὐδεμίαν ἐκπληξιν ἐνεποίησεν αὐτῷ οἱ λόγοι μου.

Ὅτε δ' ἐτελείωσα τὴν διήγησιν ὅλων τῶν συμβάντων, προσέθηκα μετὰ τόνου ἱκετευτικοῦ.

— Τώρα, ἀγαπητέ μου κύριε Γράγγερ, κρίνατε καὶ ἀποφασίσατε. Πρόκειται περὶ τοῦ μέλλοντός μου, τὸ ὁποῖον ἐναποθέτω εἰς τὰς χεῖράς σας.

Πρὸς στιγμὴν ἔμεινεν ἀκίνητος, χωρὶς

νά μου ἀπαντήση, κινῶν δὲ τὴν κεφαλὴν, ἐφαίνεται ὅτι ἐσκέπτετο.

— Κύριε βαρῶνε, εἶπεν ἐπὶ τέλους, τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ σπουδαῖον! πολὺ σπουδαῖον!

— Οὕτω λοιπὸν πιστεύετε καὶ σεῖς εἰς τὰς φοβεράς ταύτας διαδόσεις;

— "Οχι, ὄχι, ὑπέλαβε ζωηρῶς, παρεξηγεῖτε τοὺς λόγους μου... Τὸ νὰ ἐκφέρω γνώμην εἰς τοιαῦτα ζητήματα... εἶνε κάπως δεινὸν τὸ πρᾶγμα. Σκέφθητε καλῶς, ἂν αἱ ὑποψίαι σας ᾔνε βασιμοί, πρέπει νὰ ἐπιδιώξητε μὲ πᾶσαν θυσίαν ν' ἀφαιρέσητε τὴν κηδεμονίαν ἀπὸ τὸν κύριον Μωφὲρ, πρᾶγμα, τὸ ὅποιον σπανίως τὸ δικαστήριον ἐπικυροῖ.

— Ἡ γνώμη σας λοιπὸν εἶνε ὅτι πρέπει ν' ἀφῆσω τὰ πρᾶγματα εἰς τὴν τύχην των; ἀλλὰ τότε βεβαίως θὰ καταστραφῶ.

— Εἶνε πολὺ σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα, πολὺ σπουδαῖον! ὑπέλαβεν ἐκ νέου ὁ συμβολαιογράφος· τὸ νὰ προσβάλῃτε κατὰ πρόσωπον τὸν κύριον Μωφὲρ, θὰ ᾔτο πολὺ ἐπικίνδυνον διὰ σας.

— Διατί ἐπικίνδυνον;... ἀφοῦ δὲν ἐκτελεῖ πιστῶς καὶ ἐντίμως τὰ καθήκοντα τοῦ κηδεμόνος καὶ συγγενοῦς;...

— Ἰδοὺ ἀκριβῶς πᾶν ὅ,τι πρέπει ν' ἀποδειξήτε· ἡ θέσις σας εἶνε πολὺ δύσκολος... Ἡ ἡλικία σας... ἡ κολοσσιαία περιουσία σας...

Ἐδίστασεν· ἐγὼ δὲ τὸν ἐνόησα.

— Λέγετε ἀφόβως, φίλε μου, τῷ εἶπον ψυχρῶς, καὶ διὰ νὰ σας βοηθήσω, θὰ τελειώσω ἐγὼ τὴν ιδέαν σας· φοβεῖσθε μήπως πραγματικῶς εἶμαι παρὰ φρων...

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ κύριος Γράγγερ ὠπισθοχώρησεν ἐκπληκτος.

— "Οχι, ὄχι, ἀνέκραξε μετ' ὀλίγον, δὲν εἶνε αὕτη ἡ ιδέα μου, σὰς βεβαίω.

— Τότε λοιπὸν μίαν λέξιν ἀκόμη, ὑπέλαβον, ἀπόφασιν ἔχων νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ τελειώσῃ τὴν ιδέαν του· δότε μοι τὸν λόγον σας ὅτι δὲν πιστεύετε εἰς τοὺς ἀτίμους σκοποὺς τοῦ κηδεμόνος μου, καὶ τοῦτο μοι ἀρκεῖ.

— Τοῦτο ἀκριβῶς με συγχίζει, κύριε βαρῶνε, καὶ βλέπω ὅτι μὲ στενοχωρεῖτε πολὺ. Δὲν εἶνε τόσο εὐκολὸν νὰ διδῇ τις γνώμην εἰς τοιαύτας περιστάσεις!... Βεβαίως, δὲν εἰμπορεῖ τις νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ὁ κύριος Μωφὲρ θέλει νὰ σφετερισθῇ τὴν περιουσίαν σας, διότι τοῦτο εἶνε ἀδύνατον, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ γνωρίζει. Τί θὰ ἐκκμνεν ἐν πρώτοις;... Ὁ ἀπεθησαύριζεν ἴσως τὰ εἰσοδήματα. Ἡ φιλαργυρία, εἶνε ἀληθὲς, ἔχει πολλὰ μυστήρια. Ὁ κύριος κόμης, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, διευθύνει πολὺ καλὰ τὴν περιουσίαν σας... Διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου αὐξάνει τὸ πρὸς τὴν φιλαργυρίαν πάθος του· αὐτὸς συλλέγει καὶ θησαυρίζει τὰ εἰσοδήματά σας καὶ τέλος πάντων διευθύνει μίαν περιουσίαν ἐκ δώδεκα ἐκατομμυρίων φράγκων. Εἶνε ἀληθὲς βασιλεύς· τί τὸν μέλει ἂν δὲν φέρῃ στέμμα καὶ σκήπτρον; Ἐχει τὰ πάντα εἰς τὰς χεῖράς του, διευθύνει... τί περισσότερον θέλει; Ἀλλ' ἡ ἐνηλικίωσίς σας θὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ παραιτηθῇ τοῦ

θησαυροῦ τούτου, ὁ ὁποῖος τὸν ζωογονεῖ. Τέλος πάντων τί περισσότερον θέλετε νὰ σας εἰπῶ;... "Οχι, δὲν ἐγγυῶμαι δι' αὐτὸν καὶ ἀναγκάζομαι νὰ πιστεύσω, ὅπως καὶ σεῖς, ὅτι, ἐπωφελοῦμενος τῆς θέσεώς σας... ὅλως ἐξαιρετικῆς, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ διαπραξῇ καθ' ὑμῶν ἀδίκημα, εἰς τὸ ὅποιον δυνατόν νὰ τὸν ὠθήσῃ τὸ πρὸς τὴν φιλαργυρίαν γνωστότατον πάθος του! Ἰδοὺ διατί ἐδίσταζον νὰ σας συμβουλευσω· ἐν σκάνδαλον εἰμπορεῖ νὰ σας σώσῃ, ἀλλ' εἰμπορεῖ ἐπίσης καὶ νὰ σας καταστρέψῃ.

— Λοιπὸν ἔστω! ὑπέλαβον, τοῦλάχιστον θὰ γνωρίσω τὴν τύχην μου, θὰ ἐξέλθω ἐκ τῆς στενοχωρίας ταύτης, ἡ ὁποία μὲ κάμνει ν' ἀμφιβάλλω καὶ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου!... σὰς το ὀρκίζομαι. Σκέφθητε ὅμως ὅτι, ἔως ὅτου νὰ παρέλθουν ἔξ μῆνης διὰ ν' ἀνακτήσω τὰ δικαιώματά μου, αὐτὸς εἰμπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ τὰ ἄτιμα σχέδιά του καὶ ἡ ιδέα αὕτη δύναται νὰ με καταστήσῃ ἀληθὴ παρὰ φρων! "Οχι, ὄχι! πρέπει νὰ λάβω μίαν σταθερὰν ἀπόφασιν δι' ὅλα αὐτά... Γνωρίζω εἰς πόσους κινδύνους μέλλω νὰ ἐκτεθῶ... Δὲν ἔχω πατέρα, διὰ νὰ με ὑπερασπισθῇ, καὶ ἐρχομαι εἰς ὑμᾶς, φίλε μου... Μὲ βλέπετε, μὲ ἀκούετε... Ἐγὼ, ὁ ὁποῖος τῶρα σας βλέπω, εἶμαι παρὰ φρων; εἶμαι βλαξ ἐγὼ, ὁ ὁποῖος τῶρα σας ὁμιλῶ;

— Γνωρίζω ὅτι ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, εἶπεν ἐπὶ τέλους· ἀλλὰ τὸ χρέος μου εἶνε νὰ σας εἰπῶ ὅτι θὰ ἐπιχειρήσωμεν πολὺ δύσκολον ἔργον... Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ μου ὑποσχεθῇτε ὅτι δὲν θὰ προβῇτε εἰς τίποτε χωρὶς νὰ με συμβουλευθῇτε...

— Σὰς το ὑπόσχομαι.

— Τότε, κύριε βαρῶνε, ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σας! Τῶρα πρέπει νὰ με ἀκούσητε μετὰ προσυχῆς. "Ολα αὐτὰ μὲ κάμνουν νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ Πλακιδας δὲν ἠθελε ποτε τολμήσῃ νὰ σας δυσφημήσῃ ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ κυρίου του, μάλιστα φρονῶ ὅτι ἔπραξε ταῦτα κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ· ἀλλ' ὅπως τὸ δικαστήριον πεισθῇ περὶ ὧν τούτων καὶ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας ν' ἀφαιρῇ ἀπὸ τὸν κύριον Μωφὲρ τὴν κηδεμονίαν, πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀποδείξεις, καὶ ἀποδείξεις βαρυτάτας. Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑπερπηδήσωμεν ὅλας αὐτάς τὰς δυσκολίας. Τὸ μόνον μέσον, τὸ ὅποιον εἰμπορεῖ νὰ ὑποβυθίσῃ τὰ σχέδιά μας, εἶνε, νὰ ἐκφράσῃτε τὴν ἐπιθυμίαν ὅτι θέλετε νὰ ἐπιχειρήσῃτε μακρινὸν ταξίδιον, καὶ μάλιστα ἀκόμη καλλίτερον ὅτι θέλετε νὰ καταταχθῇτε στρατιώτης... Θὰ σκεφθῶμεν δι' αὐτό... Τοιοῦτοτρόπως, ἡ αἰτία αὕτη θὰ μας ἀναγκάσῃ νὰ προκαλέσωμεν οἰκογενειακὸν συμβούλιον, κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ ὁποίου, ἀφοῦ ἐλθέτητε τὰ σχέδιά σας, δύνασθε ν' ἀπαιτήσητε καὶ τὴν χειραφέτησίν σας...

— Τὴν ὁποίαν, νομίζω, δὲν δύναται νὰ μου ἀρνηθῶσι, τῷ εἶπον.

— Ἄ! ἰδοὺ τῶρα... Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἡ ἀπόφασις τοῦ συμβουλίου θὰ ᾔτο ὑπὲρ ὑμῶν, ἀφοῦ μάλιστα σὰς ὑπολείπονται ἔξ μῆνης ὅπως συμπληρώσητε τὸ εἰκοστὸν ποῦτον ἔτος τῆς ἡλικίας σας...

ἀλλὰ πρέπει νὰ προῖδωμεν καὶ τὰς ἐνστάσεις τοῦ κυρίου Μωφὲρ, τὰς ὁποίας εὐκόλως θὰ προτείνῃ, ἂν πράγματι τὰ σχέδιά του, τὰ ὁποῖα ὑποπτεύετε, εἶνε ἀληθῆ... Θὰ ἀντιτείνῃ...

— Ὡ! ναί, θὰ ἀντιτείνῃ ὅτι ὑπάρχει φόβος νὰ παραφρονήσω, διότι εἶνε κληρονομικὴ ἀσθένεια, καὶ ἴσως, ἴσως ὅτι εἶμαι πρᾶγματι παρὰ φρων... Ἀλλ' ἐγὼ θὰ ᾔμαι παρῶν, ὅπως ἀποδείξω τὸ ἐναντίον... καὶ θὰ τα εἰπῶ ὅλα.

— Δυστυχῶς, κύριε βαρῶνε, ὁ ἀγὼν, τὸν ὅποιον πρόκειται νὰ διεξαγάγωμεν, εἶνε πολὺ δεινός. Τέλος πάντων, ἐπειδὴ ἔχετε ἀπόφασιν ν' ἀγωνισθῇτε, θ' ἀγωνισθῶ κ' ἐγὼ ὑπὲρ ὑμῶν! Πρὸ πάντων ὅμως σκέφθητε ὅτι εἶνε συμφορώτερον εἰς ἡμᾶς νὰ ἀναγκάσωμεν τὸν κόμητα νὰ ὁμολογήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰ σχέδιά του.

Μετὰ μικρὰν ἔτι συζητήσιν συνεφωνήσαμεν ὥστε ὁ Γράγγερ ν' ἀπευθύνῃ πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην αἵτησιν περὶ συγκαλέσεως οἰκογενειακοῦ συμβουλίου ἐντὸς βραχυτάτης προθεσμίας, καὶ ἀπεχωρίσθημεν, ἀφοῦ συνενοήθημεν περὶ τῆς διαγωγῆς, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσωμεν.

ΙΖ'

Πεπεισμένος περὶ τοῦ εὐλόγου τῶν ἀπαιτήσεών μου, δὲν ἐδυνάμην ν' ἀμφιβάλλω πῶς περὶ τοῦ αἰσίου ἀποτελέσματος τοῦ ἀγῶνος, τὸν ὅποιον ἐμελλον ν' ἀναλάβω, καὶ ὑπὲρ τοῦ ὁποίου εἶχον συνήγορον τὸ δικαίον, ὅπερ ἐστηρίζετο ἐπὶ στερεῶν βάσεων. Ἀλλὰ, φεῖ! ἀντὶ ποίας θυσίας ἐμελλον ν' ἀνακτήσω τὴν ἐλευθερίαν μου! Νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Ἀρτεμιν! Πῶς θὰ ὑπέφερον τὴν ζωὴν ταύτην, τὴν ὁποίαν αὕτη ἐθέρμαινε διὰ τῆς παρουσίας της!... Καὶ ἐν τούτοις, ἂν ἡττώμην εἰς τὸν ἀγῶνα τούτον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξηρτάτο ἡ κοινωνικὴ μου ὑπαρξις, ὅλος ὁ κόσμος, καὶ αὕτη ἴσως ἡ Ἀρτεμις, θὰ με ᾔκτειρεν...

Οὐδὲν ἦσαν ἡμῖν κύριος ἐμαυτοῦ καὶ ἐγνωρίζον νὰ καταστειλῶ τὰς θλίψεις μου. Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἐπιστολὴ τις τοῦ συμβολαιογράφου μου με προειδοποίησεν ὅτι τὸ οἰκογενειακὸν συμβούλιον συνεκαλεῖτο περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνός· εἶχον ἀκόμη διάστημα δύο ἐβδομάδων καὶ ἐδοκίμαζον, ὡς φιλάργυρος, τὰς χαρὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ κηδεμὼν μου εἶχε προειδοποιηθῇ περὶ τοῦ μέλλοντος ἀγῶνος· ὅτε δέ μοι ὁμίλησε περὶ τούτου, δέκρινα εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς του τὴν ψυχρότητα ἐκείνην καὶ αὐστηρότητα τῶν τρόπων, αἵτινες εἶνε συνήθεις μεταξὺ τῶν ἀντιδίκων.

— Ὁ Γράγγερ προκαλεῖ οἰκογενειακὸν συμβούλιον, μοι εἶπεν ἡμέραν τινα φανταζομαι ὅτι τοῦτο θὰ ἔγεινε κατ' αἵτησίν σου;...

— Ναί, κύριε, τῷ ἀπῆντησα ἀταρῶς.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ψυχρῶς. Ὁμολογῶ ὅτι τῷ ὀφείλω εὐγνωμοσύνην, διότι δὲν μοι ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς ἀναδόχου μου, τὴν ὁποίαν μεγάλως ἐτάρασσον αἱ φιλονεικίαι...

πάντοτε τὴν καρδίαν μου καὶ κατατεθελγμένος ἐκ τῆς γλυκειᾶς καὶ ποθητῆς μοναξίας μας, ἐλησμόνουν τὸν κόσμον ὅλον καὶ τὸ μέλλον μου.

Πρῶταν τινὰ, εἶχον μεταβῆ μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ τινὶ καλύβῃ, κειμένη παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, ἔνθα αὕτη συνειθίζε νὰ μεταβαίνει καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα ἐπὶ φιλανθρωπικοῖς σκοποῖς. Ὅτε δέ, ἐπανερχόμενοι, εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῆς κλιτύος λόφου τινός, ὁπόθεν ἐφαίνετο ὁλόκληρος ἡ πεδιάς, ἡ Ἀρτεμις, ἀπαυδήσασα ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, ἐκάθισεν ἐπὶ τινος λίθου, ὅπως ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον.

Ἐρριψε βλέμμα θλιβερόν πρὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τῆς φύσεως θεάματος, τὸ ὁποῖον ἐξετείνεται ἐνώπιόν της, καὶ ἔμεινε σιωπηλή, ὡς νὰ κατεπίεζε τὰ στήθη της θλιβερά τις ἀνάμνησις.

— Εἶσαι πολὺ σκεπτικὴ σήμερον, ἀγαπητή μου ἀνάδοχος, τῇ εἶπον μετὰ τινὰ στιγμήν.

— Πραγματικῶς, φίλε μου, ἀπήντησε· μὲ συγχωρεῖς ἂν ᾔμαι σύντροφος ὀχληρὰ καὶ σιωπηλή.

— Νὰ σε συγχωρήσω ;... Ἀχ ! τί εἶπες ; Νομίζεις ὅτι δὲν θὰ ἀνεκουφίξω ὀλίγον ἂν συνεμεριζόμεν κ' ἐγὼ τὰς θλίψεις σου ;

— Ναί, ἀληθῶς, Ἀνδρέα· ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ θίξω τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ δι' αὐτὸ μὲ βλέπεις σκεπτικὴν... Καὶ ὅμως αἰσθάνομαι ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσω.

— Μὲ τρομάζεις... Δὲν ἔχεις λοιπὸν πλέον πεποιηθῆν εἰς ἐμέ ; Νομίζεις ὅτι εἶνε ὀρθὸν νὰ ὑποφέρῃς, χωρὶς νὰ γνωρίζω καὶ ἐγὼ τὴν αἰτίαν ;

— Ἀχ ! εἶπε τείνουσα πρὸς ἐμέ τὴν χεῖρά της, θὰ παρεγνώριζον τὴν φιλίαν μας ἂν παρεδεχόμεν τοιαύτην ἰδέαν ! αἱ λύπαι μας καὶ αἱ χαραί μας εἶνε πρὸ πολλοῦ κοιναί... Εἶσαι ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφός μου, ὅπως καὶ ἐγὼ εἶμαι ἀδελφὴ σου.

— Τότε λοιπὸν διατί διστάζεις ;

— Φοβούμεν μή σε λυπήσω.

— Ἀχ ! καὶ αὕτῃ ἡ λύπη, ὅταν προέρχεται ἀπὸ σέ, μοὶ εἶνε γλυκεῖα. Σκέφθητι καλῶς ὅτι, ἂν μοὶ κρύψῃς τὴν αἰτίαν τῆς λύπης σου, σημαίνει ὅτι δὲν ἔχεις πλέον ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ.

Ἡ Ἀρτεμις ἐδίσταζεν ἔτι· ἔνεκα δὲ τούτου φοβηθεῖς, τὴν παρεκάλεσα νὰ ὁμιλήσῃ ἐλευθέρως.

— Ἀνδρέα, φίλε μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους διὰ τρεμούσης φωνῆς, γνωρίζεις ὅτι σὺ μόνος εἶσαι ἡ παρηγορία μου, ὅτι σὺ μόνος με κρατεῖς εἰς τὴν μοναξίαν ταύτην, ὅπου σὲ μόνον ἀγαπῶ... Ἡζεύρεις πόσον θὰ ὑποφέρω ἂν ποτε χωρισθῶμεν !

— Τί λέγεις, Θεέ μου ;

— Φίλε μου, πρὸ πολλοῦ δὲν ἔχω τὸ θάρρος, ὅπως προφέρω τὴν σκληρὰν ταύτην λέξιν... Πρέπει νὰ φύγῃς...

Ἀπέναντι τοιαύτης διαταγῆς, ἥτις ἐξήρχετο τῶν χειλέων της, εἶχον λησμονήσει ὅτι ἤδη ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶχον προετοιμάσει τὴν ἐξορίαν μου.

κραῖα περίλυπος· κατῴρθωσας ν' ἀναγνώσῃς εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ δι' αὐτὸ μὲ διατάσσεις νὰ φύγω.

— Ἀνδρέα, τί λέγεις ; Ἐγὼ σε διέταξα νὰ φύγῃς... καὶ ὅμως εὐχαρίστως θὰ ἔδιδον τὴν εὐτυχίαν μου εἰς τὸν κόσμον τοῦτον διὰ νὰ βλέπω σὲ μόνον εὐτυχῇ !

— Ἀρτεμις ! Ἀρτεμις ! ἀνέκραξα ἱκετευτικῶς, λάβε οἶκτον δι' ἐμέ !...

Ἐν τῇ παραφορᾷ μου ἐρρίφην εἰς τοὺς πόδας της καὶ ἤρπασα τὰς χεῖράς της, τὰς ὁποίας κατέβρεχον διὰ τῶν δακρύων μου.

— ὦ ! σιωπήσον, μοὶ εἶπεν εἰς ἄκρον τεταραγμένη. Ἀνδρέα, μὴ θελήσῃς νὰ ἀμαυρώσῃς τὴν ὑπόληψίν μου.

Τὰ δάκρυα κατέπνιγον τὴν φωνήν της. Ἀπέναντι τοιαύτης λύπης ἔμεινα ἀκίνητος καὶ σιωπηλός· ὀλίγον ἔλειψε νὰ προδοθῶ... παρ' ὀλίγον ἡ ἀσεβὴς λέξις νὰ διαφύγῃ τῶν χειλέων μου... Μία ἔτι λέξις, καὶ ἡ φοβερά ἄβυσσος ἠνοιγέτο διὰ παντός μεταξύ ἡμῶν.

— Συγγνώμην ! συγγνώμην ! ἐπιθύρῃσα.

Καταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν λυγμῶν, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς της, διὰ δὲ τῶν δακτύλων της ἐβλεπον καταπίπτοντα τὰ δάκρυά της.

— Θὰ ἀναχωρήσω, σοὶ το ὀρκίζομαι, τῇ εἶπον περιδρακρὺς.

Ἐμείναμεν πρὸς στιγμήν σιωπῶντες.

Ἐπὶ τέλους ἡ Ἀρτεμις ἀναλαβοῦσα·

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, φίλε μου, διὰ τὴν ἀπόφασίν σου ταύτην, μοὶ εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκινημένης καὶ στρέφουσα ἀλαχοῦ τὸ βλέμμα. Θὰ προσπαθῇσω νὰ ἔχω ὑπομονὴν καὶ θάρρος, ὅπως καὶ σὺ. Σὲ παρακαλῶ μόνον νὰ μείνης ἡμέρας τινὰς ἀκόμη, ὅπως προετοιμασθῶ διὰ τὸν χωρισμὸν τοῦτον.

Ἐπειτα συνέχισα.

*** Τ.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

[Συνέχεια].

— Μένσια ! ἀνέκραξεν ἔντρομος ὁ κόμης, ἡ βασίλισσα ἀποθνήσκει...

— Ἐ ! καὶ τί θέλεις λοιπὸν νὰ πράξω ἐγὼ ; Μήπως γνωρίζεις ὅτι ἔχω τὴν δύναμιν ν' ἀποδίδω τὴν ζωὴν εἰς τοὺς νεκρούς ; ἀπήντησε μετὰ εἰρωνικῆς ψυχραιμίας ἡ ὥραία Παδύλλα. Σὺ μόνος γνωρίζεις θαύματα !... Μήπως δὲν εἶνε θαῦμα ἡ εἰς τὸν κόσμον ἀπροσδόκητος ἐμφάνισίς σου ;

— ὦ ! εἶσαι ἀμειλικτος γυνή, Μένσια ! Πνέεις μένεα ἐναντίον μου, ἐπεὶ δὲ ἡγάπων τὴν βασίλισσαν, καὶ λυπεῖσαι διότι ἀνεπίστως μὲ ἐπαναβλέπεις ἤδη εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ τύχη ὅμως δὲν ἠθέλησε ν' ἀποθάνω. Εἶχον λησμονήσει, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, τὴν ὑπερμεγέθη ἐκείνην μηχανήν, τὴν ὁποίαν, πρὸ αἰώνων πολλῶν, εἶχον κατασκευάσει ὁ ἄρχων βασιλεὺς ἡ μη-

χανὴ αὕτη, πρὶν ἢ καταστῇ ἀχρηστος, ἐχρησίμευσεν εἰς τὸ νὰ ἀντλή τὰ ὕδατα ἐκ τοῦ Τάγου καὶ νὰ μεταφέρῃ αὐτὰ ἐντὸς τοῦ Ἀλκαζάρ. Μόλις ἔπεσα, θεῖα χεὶρ μὲ ὠδήγησεν ἐντὸς ἐνὸς ἐκ τῶν σωλῆνων της, ὁ ὁποῖος εἶνε στερεώτατος καὶ πλατύτατος, καὶ δι' αὐτοῦ κατῴρθωσα νὰ ἐξέλθω εἰς τὸν ποταμὸν καὶ νὰ σωθῶ. Αὕτῃ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ θαύματος, τὸ ὁποῖον εἶπες, Μένσια. Ἐπο λοιπὸν ἐπεικὴς εἰς τὴν κυρίαν σου, ὅπως ὁ Θεὸς ὑπῆρξεν εἰς ἐμέ· θὰ με βοηθήσῃς νὰ τὴν σώσωμεν, Μένσια, δὲν εἶνε ἀληθές ;

Ἡ δόνα Μένσια δὲ Παδύλλα προσεποίηθη ὅτι συνεκινήθη εἰς τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέσμα.

— Βελτράν, τῇ εἶπε συμπαθῶς, ὕπαγε νὰ φέρῃς ρευστὸν τι ποτὸν διὰ τὴν βασιλίαν.

Ὁ κόμης ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ· ὅτε δὲ ἡ ὥραία Παδύλλα ἔμεινε μόνη, ἔρριψεν ἐπὶ τῆς βασιλίσσης ἀγρίου καὶ φλογεροῦς ὀφθαλμούς.

— Τί εὐπιστος ἄνθρωπος ! ἐπιθύρῃς νομίζει ὅτι διὰ μιᾶς λέξεως εἰμπορεῖ νὰ κατευνάσῃ τὴν ὀργήν μου καὶ ὅτι, ἀφοῦ θανασίμως μ' ἐπλήγωσεν, εἰμπορεῖ νὰ με θεραπεύσῃ δι' ἐνὸς πλαστοῦ μειδιάματος ! Ἰδοὺ ποίαν γυναῖκα προστίμησεν ἀντὶ ἐμοῦ ! Εἶνε ἀληθές ὅτι ὑπῆρξε πάντοτε ἀγαθὴ πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ τί σημαίνει ; Ἄν ἡ βασίλισσα ζήσῃ, εἶμαι ἐντελῶς κατεστραμμένη, ἂν ὅμως ἀποθάνῃ, ὁ δὸν Βελτράν θ' ἀναγκασθῇ νὰ με νυμφευθῇ... Ἀλλ' ὄχι... καλλίτερον ν' ἀποθάνω ἐγώ...

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν Ἰωάνναν, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ ἠρείδετο ἐπὶ τοῦ προσκεφάλου, τὰ δὲ ἡμιάνοικτα χεῖλη της ἦσαν κάτωχρα.

— Πραγματικῶς, προσέθηκεν ἡ δόνα Μένσια, θαυμάσασα τὸν ἐν τῇ δακτύλῳ της δηλητηριασμένον δακτύλιον, τί εὐτυχὴς ἰδέα !

Αἶφνης ἀντήχησαν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον τὰ βήματα τοῦ δὸν Βελτράν.

— Δὲν θὰ προφθάσῃ, εἶπε, προσπαθοῦσα νὰ ἐξαγάγῃ τὸν δακτύλιον ἐκ τοῦ δακτύλου της.

Ἀλλ' ὁ δακτύλιος δὲν ἐξήρχετο.

Καὶ ἐν τούτοις τὰ βήματα τοῦ δὸν Βελτράν ὁλοῦν ἐπλησίαζον.

Ἡ ὥραία Παδύλλα κατέβαλε τότε πᾶσαν προσπάθειαν.

Ἀλλ' ἐπεὶ δὲ ὁ δακτύλιος ἀντίστατο, ἔθλιψε τὸ ἐλατήριον τοῦ πέριξ αὐτοῦ μικροῦ σωλῆνος, τοῦ περιέχοντος τὸ δηλητήριον, καὶ ἐρρόφησεν αὐτὸ ἀπνευστί.

Μετ' ὀλίγον ὁ δὸν Βελτράν εἰσῆλθεν.

Ἡ ἐνέργεια τοῦ δηλητηρίου ὑπῆρξε ταχίστη. Αἶφνης δριμύτατοι πόνοι κατέλαβον τὰ ἐντόσθια τῆς ἀτυχοῦς γυναικός.

Ὅτε δὲ ὁ κόμης Δὲ Λεδέσματος ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν, δὲν εἶδε πλέον τὴν ἀγέρωχον ἐκείνην γυναῖκα, ἥτις πρὸ ὀλίγου τὸν ἠπειλεῖ, ἀλλ' ἐν ἀτυχῇ πλάσμα, κατασπαρασσόμενον ὑπὸ τῶν πόνων καὶ τῆς ἀγωνίας τοῦ θανάτου.

— Τί ἔκαμες, Μένσια ; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ δὸν Βελτράν.